

моя помощникъ намѣри нѣкой биволъ въ ливадитѣ, да си мислите — гнѣвътъ ми ще се излѣе върху виновнитѣ. Хайде сега идете си!

И като каза това, той слѣзе отъ сандѣка, обърна се гърбомъ къмъ селянитѣ, за да влѣзе въ вардачницата. Въ този мигъ се чу мѣмрене, глѣчъ. Изеднажъ залетѣха като градушка хвърлеи отъ буци-калъ и други прѣдмети. Тилътъ и гърбътъ на англичанина се посипаха съ удари. Едно индийче се бѣ осмѣлило да направи това. Слѣдъ него се спуснаха още нѣколко сухи, черни голимѣшаста индийчета, които така подбраха англичанина съ буци и камъни, че той бѣ принуденъ веднага да се скрие въ вардачницата си. Докато другитѣ селяни се спуснатъ да разпѣдятъ дѣцата бомбардировката продължи по гърба на англичанина. Бѣлитѣ му дрехи бѣха изпоцапани, а тилътъ му пламна отъ прѣстѣта.

Ядосанъ страшно отъ това нѣщо, той се спуска въ палатката, грабва пушката, излиза пакъ и вика колкото може:

— Хей младши, земи пушката, ела при мене.

Дѣцата като видѣха това, разбѣгаха се, а заедно съ тѣхъ и селянитѣ се завърнаха.

— Удряй, стрѣляй, бий тѣзи кучета, викаше той съ тигърска яростъ. . . .

Въ тази минута се подава на конь индийския князь ражда Саидъ Мехта. Той се счита покровитель на своитѣ индийци споредъ спогодбата съ англичанитѣ. Саидъ Мехта спира коня и пита, защо стрѣлятъ възъ народа.

Младшията се спуска и казва на англичанина, че е дошълъ индийския князь отъ околията.

— Дяволъ да го земе! вика англичанинътъ.